Lecţia nr.10, Romani 6:1-14, **Sfinţirea** ! Betel, 01 Sept.2016

După ce un păcătos experimentează mântuirea, începe o altă etapă numită sfinţirea practică. Omul devine mai sfânt, mai curat, în mod progresiv, deci avem de-a face cu un proces de-o viaţă, care înseamnă *creşterea spirituală*.
Nevoia de sfinţire îi cere credinciosului să coopereze cu Duhul Lui Dumnezeu care este în el, pentru a se produce sfinţenia în viaţa de zi cu zi.
Dumnezeu aduce diferite împrejurări în viaţa noastră, iar noi trebuie să alegem să mergem pe acel drum hotărât de Dumnezeu, oricât de greu s-ar părea, pentru că ştim că este un scop bun în toate.
Procesul sfinţirii progresive se încheie la moartea credinciosului, sau la răpire. După aceea urmează *glorificarea*. Acolo creştinul va fi proslăvit în El. Rom.8:30.

În cap 6-8 ap. Pavel explică relaţia credinciosului cu privire la :
- **Biruinţa** asupra păcatului. Cap.6
- **Libertatea** faţă de Lege. Cap.7
- **Siguranţă** în Dumnezeu. Cap.8

1.Eliberarea de sub păcat şi consecinţele ei !

Pavel îşi apără învăţătura pe care unii o atacau, arătând că nu au înţeles nici scopul Legii, şi nici Harul. Ei mergeau la extreme, ori legalism, ori libertinism.

6:1,2. Se găsesc 74 de întrebări retorice în cartea Romani. Şi aici avem o astfel de întrebare:''să păcătuim mereu, din abundenţă, ca să se înmulţească harul''?

Volatire, ateul spunea:''Dumnezeu iartă – asta este jobul Lui''!

W.H.Auden:''mie îmi place să fac fărădelegi, iar Lui Dumnezeu îi place să le ierte; lumea asta este aranjata în mod admirabil''.

Unii din timpul lui Pavel îi spuneau deci să renunţe la o astfel de învăţătură care nu face altceva, decât să-L batjocorească pe Dumnezeu.
Dar Pavel spune că *harul se înmulţeşte, pentru că produce sfinţirea*, nicidecum libertatea de a păcătui. Sfinţirea este rezultatul natural al justificării.
Unii răstălmăcesc doctrinele harului, de aceea Pavel este indignat.
Dacă justificarea prin credinţă nu produce instantaneu şi răstignirea firii mele pământeşti, atunci nu sunt justificat de drept şi de fapt.

Privind la versetele care urmează vedem că din nou vorbesc despre moartea, îngroparea şi învierea Domnului Isus.
Dar cum a avut loc moartea mea, îngroparea mea şi învierea mea cu El, adică participarea mea la acele evenimente, devreme ce eu nu am trăit atunci?
Isus a trecut singur prin ele. Dar de ce spune că noi credincioşii am fost cu El?
Pentru că este vorba de un Reprezentant, ca şi în cap. 5. Citeşte 2 Cor.5:14.

Pavel adresează însă întrebarea pentru a extrage din ea implicaţiile harului.

Justificarea prin credinţă nu este doar o problemă legală dintre mine şi Dumnezeu, ci ea este o relaţie vie cu Domnul meu. Oamenii privesc la mine şi văd sub a cui călăuzire sunt, a Duhului sau a firii? Cei ce sunt fireşti nu plac Lui Dumnezeu !

Păcatul nu mai are nici un drept, nu mai are putere, nu îşi mai revendică dreptul de stăpân în viaţa noastră, pentru că şi noi am murit *faţă* de păcat.
Pe Golgota au fost 3 cruci, şi 3 morţi: *pentru* păcat, *faţă* de păcat şi mort *în* păcat.

<u>În Romani 6 sunt 4 cuvinte cheie</u> care indică responsabilitatea credinciosului în relaţie cu lucrarea de sfinţie a Lui Dumnezeu:

1.Ştim. v.3,6,9.Acest verset se aplică primului pasaj de la v.1-11. Dacă nu ştim aceste lucruri, atunci nu trăim, ci suntem morţi.

2.Socotiţi-vă.v.11. Morţi faţă de păcat şi vii ptr. Dumnezeu. Este o realitate de drept şi de fapt. Crede aceste adevăruri. În măsura în care cred, experimentez sfinţirea. Când cred aceste lucruri, trupul păcatului nu are putere asupra mea. Când păcătuiesc, nu cred.

3.Daţi-vă.v.13,16,19 pe voi înşivă. Dedicare doar în slujba Domnului, în mod continuu. Nu din când în când. Dacă dai din când în când, atunci nu vei avea puterea să te sfinţeşti. Nu trăi o viaţă duplicitară.

4. Ascultaţi.v.16,17

Ştim răspunsul la întrebarea de mai sus. Nu, păcatul nu înmulţeşte harul, ci păcatul voit, zădărniceşte harul pentru acea persoană ! Romani 3:8.
’’ei au zădărnicit planul Lui Dumnezeu...’’. Luca 7:30
Ar fi ilogic ca cei ce au murit faţă de păcat să continue să trăiască în păcat. Pavel spune că păcatul are puterea de a domina, păcatul este o *’’stare’’*, din care am ieşit

şi înspre care suntem atraşi permanent, şi această stare este opusă *stării de har* descrisă în Rom.5:2. În starea de har sunt mort faţă de păcat !

’’Ce dezgustător ar fi pentru un fiu sau o fiică să se considere pe sine liber faţă de păcat, pentru că ştie că tata şi mama, îl vor ierta întotdeauna’’!

Ap.Pavel *nu spune* că va fi imposibil să păcătuim, sau că păcatul a murit faţă de mine, după ce m-am întors la Dumnezeu, ci el spune că păcatul devine străin de mine, de nedorit, nu mai pot coabita cu el.
Dacă unui soţ îi moare soţia, această moarte îi va modifica trăirea. El nu are cum să nu ţină cont de această moarte.
Nu pot fi mort faţă de păcat şi în acelaş timp, viu faţă de păcat !

Mort faţă de păcat=supunere faţă de Hristos, iar această supunere nu este facultativă, ci este poruncită. Rom.6:13 şi 12:2.

Rom.6:3,4. Cuvântul ’’botez’’ în lb.greacă are două înţelesuri de bază:
*literal= a scufunda, şi figurat=a se identifica cu..1 Cor 10:2.
Se pare că ap.Pavel a avut în vedere aici– identificarea cu El prin moarte, îngropare şi înviere. Mă identific cu El în tot ceea ce El a făcut pe cruce.

La cruce a fost răstignită şi firea mea pământească, iar eu beneficiez de acest adevăr, îl activez în momentul când mă întorc la Domnul.

Ştim că avem o nouă relaţie cu Domnul, şi faţă de păcat, suntem morţi.
*Dacă un beţiv moare, el nu mai este tentat să guste băutura, nu-i mai salivează gura, pentru că este fizic mort.
Dar noi nu suntem doar morţi faţă de păcat, ci suntem şi vii pentru Dumnezeu.
Umblu într-o relaţie nouă. Gal.2:20
Deci mort – viu ! Să nu fim morţi faţă de păcat şi atât. *’’Between’’*-ers= trăiesc între Joia mare şi Duminica învierii, morţi dar nu înviaţi.

6:4 ’’tot aşa şi noi *să trăim* o viaţă nouă’’!
6:5 ’’...printr-o moarte...printr-o *înviere*..’’. Învierea de aici, este învierea viitoare. Efes.2:6; Col.2:12 şi 3:1.
Una cu El înseamnă să creştem împreună – unirea noastră cu El.

6:6 . Este foarte important să ştim acest adevăr:’’omul nostru cel vechi a fost răstignit’’. Acea persoană veche a murit, nu mai sunt aceeaşi persoană, dar firea veche nu a murit, de aceea firea mă mai îndeamnă la vechile obiceiuri. Efes. 4:22

Omul vechi nu e firea veche! Omul vechi moare, dar firea veche nu moare până trupul nu moare.
Omul vechi moare= nu mai sunt acelaşi om de dinainte când păcatul mă stăpânea, dar firea o am, e cea veche, dar e răstignită.Nu mai sunt în Adam, ci eu sunt mort faţă de păcat.

Firea mea veche este în conflict cu Duhul Sfânt.

Nu cred că e corect spus:'' avem de ales între fire şi Duh'', pentru că noi am ales deja, ci corect ar fi spus:''aleg să rămân în El, sau nu'' !

Suntem slobozi faţă de păcat, dar nu slobozi în păcat!

Cuvântul a muri, mort, răstignit, apare în fiecare verset de la 1 la 13.
O învăţătură greşită este aceea care spune că odată ce am fost mântuit nu mai păcătuiesc, pentru că am murit. Cum stau lucrurile? Înţelegem ?!

Păcatul este un stăpân nemilos, şi găseşte un rob ascultător în trupul omului.
Trupul nu este păcătos în el însuşi – trupul este amoral (nu are noţiunea de morală), nu imoral. El este stăpânit fie de păcat, fie de Dumnezeu.
Dar natura decăzută a omului, care nu este schimbată la naşterea din nou, dă păcatului o mână de ajutor, un cap de pod, şi de acolo păcatul ne atacă. Rom.7:18
Firea este puşca, dar ea nu are în cazul nostru cartuşe, dar noi i le putem da, dacă nu rămânem în Hristos.

Vechea fire, a fost răstignită cu Hristos, aşa că trupul nu mai este controlat de păcat prin fire. Gal.5.24
La convertire, noi ne dezbrăcăm de omul vechi şi ne îmbrăcăm cu omul nou, ca şi când am schimba nişte zdrenţe murdare cu o haină fără pată. Col.3:9-10
Este la fel ca în 7:2''dezlegat, distrus (engl.), dezbrăcat''. Are loc o schimbare în relaţie. Acea influenţă este prezentă acolo, dar nu mai are autoritate (la fel ca Legea).
Iată, Satan încă din Eden a vrut să facă *un om nou*, şi a făcut, şi de-a lungul vremilor, tiranii tot încearcă să facă oameni noi, dar care să semene cu ei, dar cu adevărat nou şi care să se asemene Lui, doar Dumnezeu poată să facă.

Amin!